

[Dohrmann]

ve den politiske opbakning. Deri vil jeg give generaldirektøren ret. Jeg gad se den minister, der havde taget den nødvendige konfrontation – og det uanset om det er hr. Ivar Hansen fra venstre, som sad der tidligere, eller det er ministre, der har siddet før ham, eller det er den nuværende – hvis generaldirektøren og ledelsen virkelig havde forsøgt at rydde op. Der er ingen, der er i tvivl om – i hvert fald ingen af dem, der virkelig vil have ryddet op derude – at der skal ske noget drastisk. Hvad ville der så være sket? Jo, så ville fagforeningslederne og andre være gået bagvejen herind på Christiansborg og have snakket med ministrene. Derved ville de møde kritik, ikke alene fra medarbejderne derude, men også herinde fra Christiansborg. Sådan er forholdene jo i Danmark. Fagforeningerne har alt for meget at sige. De folk, der råber op, men råber op uden faktisk at producere noget, laver ballade og lignende, dem lytter man til. Hvorimod folk, der stilfærdigt prøver på at udføre deres job, dem kuler man ned. Her er jeg altså enig med generaldirektøren. Men jeg mener også, at en god leder ikke vil påtage sig en sådan opgave, hvis det er de forhold, der bydes ham, således at han ikke har mulighed for at udføre sin opgave.

Vi kan som sagt stemme for det dagsordensforslag, venstre og konservative har fremsat. Jeg vil godt gøre opmærksom på, at når vi ikke fremsætter noget dagsordensforslag her i dag, er det, fordi vi med den debat og den uro, der har været, og med de ord, den nu desværre syge trafikminister Risgaard Knudsen har udtalt, forventer, at der sker noget.

Men sker der ikke noget inden for de første 2–3 måneder, sådan at f. eks. juleposten ikke bliver klaret ordentligt, at man ikke kan se nogen forbedring i postvæsenet, at vi får portoforhøjelser og fortsat ringere postbesørgelse, så skal fremskridtspartiet sørge for, at der kommer en debat her i folketinget igen, og så bliver det først og fremmest ministeren, som kommer til at stå til ansvar for den postskandale. Sker der som sagt ikke noget, bliver der stillet et mistillidsvotum til ministeren, for det er ham, der har det politiske ansvar for det foretagende.

Margrete Auken (SF):

Da post- og telegrafvæsenet i sin tid markedsførte PO 75, forsøgte de at bilde befolkningen ind, at indskrænkninger og nedskæringer ikke ville forringe serviceniveauet. Folk var jo ikke så dumme. Alle kunne se, at én ombæring i stedet for to var en forringelse, at det at få sin post hen over middag, når man var vant til morgenpost, var en forringelse, naturligvis. I det hele oplevedes PO 75 som en nedtur. Jeg har hermed intet sagt om, hvorvidt det var en nødvendig nedtur, blot erindret om, hvordan den blev markedsført. Siden den tid har man så i al almindelighed spekuleret på, om de ansvarlige i P&T var lidt for dumme til at forstå, hvad der skete, eller om de troede, at vi var så dumme, at vi hoppede på den.

Det har været mærkeligt svært for P&T at indrømme, at der var vanskeligheder. Som om det var nogen skam, at der er problemer dér, når der nu er det så mange andre steder i vort samfund. Ikke for at sammenligne DSB og P&T i øvrigt, men det har helt sikkert været meget klogt af DSB at råbe op om sine vanskeligheder både over for os og over for befolkningen og gøre det omgående. Det ville givetvis have skabt helt anderledes surhed, om DSB havde forsøgt at indbilde folk, der jævnligen sammenstaves i de alt for få togvogne, at der skam ingen problemer var.

Megen muggenhed mod P&T hænger garanteret sammen med denne tilsløring af egne problemer, toppende i redegørelsen fra i fjor og her i januar, der mest af alt mindede om visen: »Her går det godt, fru kammerherinde«. Var de dumme derinde i ledelsen, eller prøvede de at snyde os? Vi kunne jo alle se, at det ikke gik godt. Lidt dumme har de nok været. Man har en klam fornemmelse af, at der er adskillige andre problemer end det nævnte, som man ikke har været dygtige nok til at tage højde for i planlægning, budgettering, personalepolitik, ledelse og meget mere.

Det er på høje tid, at der kommer mere sikkerhed og overblik ind i situationen på P&T. Det var tosset, at der skulle en mindre skandale til for at få dem til at indse det. Men mon det ikke er sivet ind nu?

Når alt det er sagt – og her er ingen grund til blidhed – nå ja, så er der også grund til at vende blikket den anden vej, se på vores trafikminister, som jo desværre er syg og derfor ikke kan svare for sig selv, på forskellige fol-